

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Τατιανή Σαββίδου

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 1 Μαΐου, 2019

Η αείμνηστη Τατιανή Σαββίδου γεννήθηκε τό έτος 1905 στό Κάρς τής Μ. Ασίας. Ή οικογένειά της ήταν πολυμελής και έκ παραδόσεως πιστή και εύλαβής. Λόγω του Ρωσοσοτουρκικού πολέμου αναγκάστηκαν νά καταφύγουν στά μέρη τής Ούκρανίας. Έκει ή Τατιανή τελείωσε τό Δημοτικό σχολείο και έμαθε ρωσικά άπταιστα. Όταν όμως έπεκράτησαν οί κομμουνιστές, ήλθε ή οικογένειά της στην Έλλάδα τό έτος 1922. Ή Τατιανή ήταν τότε περίπου 17 έτών. Ο πρώτος τόπος πού στάθμευσαν ήταν ή Μακρόνησος όπου τούς κράτησαν σέ «καραντίνα». Έκει άπεβίωσαν οί γονεΐς της και τά άδέλφια της. Αύτή μέ τά δυό μεγαλύτερα άδέρφια πού επέζησαν μετά άπό περιπέτειες δυό μηνών σέ διάφορα μέρη τής Έλλάδος, ήρθαν στην Πτολεμαΐδα. Παντρεύτηκε μέ τόν Ήρακλή Σαββΐδη και ύστερα έγκαταστάθηκαν μονίμως στην Βέροια. Άπέκτησαν δέκα παιδιά έκ τών όποιων επέζησαν τά πέντε.

Στήν Βέροια συνδέθηκε μέ Χριστιανικές αδελφότητες και μέ Πνευματικό. Προσπαθούσε ό,τι άκουγε στά κηρύγματα ή διάβαζε στά βιβλία, νά τό κάνη πράξη.

Ή Τατιανή έξωτερικώς δέν είχε κάτι τό έντυπωσιακό. Ήταν μετρίου αναστήματος μέ πρόσωπο ίσχνό, αδύνατο και «σώμα άραχνώδες». «Τά χεράκια της ήταν σαν δυό “τσάκνα” (λεπτά ξύλα). Όταν τά σήκωνε γιά προσευχή έτσι φαίνονταν». Όμως μέσα σ’ αυτό τό σκελετωμένο σώμα κρυβόταν μία ψυχή γεμάτη άπό τήν φλόγα του Άγίου Πνεύματος. Ήταν πλήρης πίστεως και αγάπης πός τόν Θεό. Έλεγε συχνά: «Άγαπώ τόν Θεό». Παρακινούσε πάντοτε και τούς γύρω της μέ τήν φράση τής ύμνογραφίας: «*Τέκνα, αγαπάτε τόν Θεόν και μηδέν ανταλλάσσετε τής αγάπης αύτου*».

Χαιρόταν όταν οί άνθρωποι του σπιτιού της τήν άκολουθούσαν στην πνευματική ζωή και όταν έβλεπε τά παιδιά της άπό νωρίς στην Έκκλησία. Τά είχε διαπαιδαγωγήσει έτσι ώστε νά μή χάνουν τόν Όρθρο τών Κυριακών και έορτών. Στίς 6.30’ τό πρωΐ ξυπνούσαν νά έτοιμασθούν γιά τήν Έκκλησία, άκόμη και τόν χειμώνα μέ πολύ κρύο. Ή

Ίδια πήγαινε στην Έκκλησία πριν αρχίσει ο Όρθρος. Έπεισε ένα παιδί της πού έμαθε να ψάλλη, να θυσιάσει το ποδόσφαιρο για να παρακολουθή και τους Έσπερινούς του Σαββάτου.

Η Τατιανή ζούσε και χαιρόταν το μυστήριο της θείας Εύχαριστίας. Έκμυστηρεύθηκε στον γιό της ότι τέτοια ήταν η χαρά της κατά την θεία Λειτουργία ώστε αν κάποιος εκείνη την ώρα της έδινε μία μαχαιριά στην καρδιά, δεν θα αισθανόταν τίποτε. «Χαρά μου είναι η θεία Λειτουργία και η μεγαλύτερη λύπη μου είναι το “δι’ ευχών”», έλεγε. Δηλαδή την λυπούσε το ότι τελείωνε η θεία Λειτουργία.

Η Τατιανή ζούσε και έβλεπε θεϊα γεγονότα μέσα στην Λειτουργία. Κάποτε ο διάκονος του αγίου Γεωργίου και τώρα εφημέριος στους αγίους Αναργύρους π. Χρήστος Βαρελάς διερωτάτο αν πράγματι, όταν ψέλνεται το χερουβικό –«οί τά χερουβίμ μυστικώς εικονίζοντες...»– παρίστανται άοράτως Άγγελοι στην Αγία Τράπεζα. Οπότε μία φορά κατά την θεία Λειτουργία άκουσε πετάγματα Άγγέλων και αισθάνθηκε ότι τον χτύπησαν φτερά στην πλάτη. Αυτό τό διηγήθηκε στην Τατιανή και εκείνη του είπε: «Έ! π. Χρήστο. Δεν ξέρεις ότι οι Άγιοι είναι γύρω μας; Έγώ πολλές φορές έδώ στον ά-η-Γιώργη έχω δει και Άγγέλους και Αγίους».

Η μεγάλη της χαρά ήταν η προσευχή. Έλεγε ότι κατά την προσευχή της αισθανόταν μέσα της σκιρτήματα θείας αγαλλιάσεως. Κουνώντας τό χέρι της άλλη φορά έλεγε: «Τί να σας πώ, παιδιά μου; Τί λέγει ο Απόστολος Παύλος; “*Τη προσευχή προσκαρτεροῦντες*” (Ρωμ. ιβ΄, 12). Και εμείς δεν πρέπει να είμαστε ράθυμοι και όκηνοί στην προσευχή, να μην κουραζώμαστε εύκολα. Δυστυχώς ο κόσμος μάς κάνει να ξεχνούμε πολλές φορές τον Θεό. Μας άπορροφούν οι βιοτικές μέριμνες για αυτό δεν κατορθώνουμε να αφιερώσουμε λίγο χρόνο, πρωί και βράδυ, για να επικοινωνήσουμε με τον Θεό, και φερόμαστε σαν τά ζώα».

Ενώ περιστοιχιζόταν από τά παιδιά της και από πολλά έγγόνια και φρόντιζε για τό σπίτι της, ούδέποτε όμως άφησε την προσευχή και την Έκκλησία. Χαρακτηριστικά έλεγε: «Θέλω όλοι να μέ ξεχάσετε. Άφήστε με μόνη με τον Θεό».

Όταν χτυπούσε η καμπάνα για Έσπερινό ή θεία Λειτουργία, η Τατιανή ό,τι κι αν έκανε τό άφηνε για να τρέξει στην Έκκλησία. Κάποτε πού άρμεγε την άγελάδα και ήρθε η ώρα του Έσπερινοῦ παράτησε τον κουβά με τό γάλα στη μέση της αύλης και πήγε για τον Έσπερινό. Τό φυσιολογικό θα ήταν να τό είχαν πιη οι πολλές γάτες πού είχαν ή να τό είχαν χύσει τά άλλα ζώα. Εν τούτοις τό βρήκε άθικτο όταν επέστρεψε.

Αγαπούσε και εύλαβείτο άπεριόριστα όλους τους ιερείς. Ποτέ της δεν κατέκρινε ή σχολίασε πράξεις ιερέων. Όλους τους έβλεπε καλούς και ζητούσε την εύχή τους. Συχνά έστελνε πρόσφορα σε ιερείς άλλων ένοριών. Και οι ιερείς την αγαπούσαν και την σέβονταν έξ αιτίας της ζωής της πού ήταν δοσμένη στον Θεό.

Ἡ ἴδια κάθε πρωΐ πήγαινε στήν Ἐκκλησία εἴτε εἶχε θεία Λειτουργία εἴτε μόνο Ὅρθρο. Τήν ἡμέρα ἀπασχολεῖτο μέ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καί μέ τήν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί πνευματικῶν βιβλίων. Τό ἀπόγευμα πήγαινε στόν Ἑσπερινό καί καθόταν στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου μέχρι τίς δύο μετά τά μεσάνυχτα. Οἱ ἱερεῖς τῆς Παναγίας Δεξιᾶς τῆς εἶχαν δώσει κλειδιά τοῦ ναοῦ. Προσευχόταν συνηθῶς γονατιστή μέ ὑψωμένα τά χέρια πρὸς τήν Παναγία καί βυθιζόταν στήν προσευχή. Μία φορά πού προκλήθηκε ἕνας ἰσχυρός θόρυβος πίσω ἀπό τήν εἰκόνα καί οἱ ἄλλοι τρόμαξαν, ἡ κυρα-Τατιανή ἔμεινε ἀτάραχη.

Κατά τήν ὥρα τῆς λατρείας ἦταν τελείως ἀφωσιωμένη στά τελούμενα. Στό “Ἄξιόν ἐστίν” ἦταν ὄρθια, σχεδόν στίς μύτες τῶν ποδιῶν της μέ τά χέρια ἀνοιχτά. Δέν ἀνεχόταν ἐκεῖνη τήν ὥρα νά βλέπῃ κάποια κοντά της νά κάθεται, καί ἀμέσως τήν ἔλεγε νά σηκωθῆ. Δέν παρεξηγεῖτο κανεῖς γιατί ὅλους τοὺς ἀγαποῦσε. Ἄλλες φορές κατά τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας ἔλεγε ὅτι αἰσθανόταν εὐωδία ἔντονη.

Προσευχόταν νοερῶς, ἐπεκαλεῖτο πολλούς Ἁγίους καί ἔκανε παρακλήσεις καί ὅλες τίς Ἀκολουθίες. Αὐτό τό τυπικό της τό κράτησε καί στήν Κατοχή. Μία νύχτα, τότε πού ἦταν φόβος καί κίνδυνος νά κυκλοφορῆς ἔξω στοὺς δρόμους, ἡ κυρα-Τατιανή φεύγοντας ἀπό τό ναό γιά τό σπίτι της εἶπε στόν ἅγιο Γεώργιο: «Ἄγιε Γεώργη μου, νά μέ πᾶς στό σπίτι». Ἐνῶ βάδιζε ἄκουγε δίπλα της βήματα ἀλόγου. Μόλις ἔφθασε σπίτι της ἄκουσε ἀπό τόν ἀόρατο συνοδό της νά λέη: «Καληνύχτα». Τότε κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ ἅγιος Γεώργιος πού τήν συνώδευσε μέχρι τό σπίτι της.

Ὁ παπα-Χρῆστος ὁ Βαρελᾶς συζητοῦσε κάποτε μέ ἕνα στρατιωτικό. Ρωτοῦσε ὁ ἀξιωματικός: «Ἄραγε ὑπάρχουν σήμερα Χριστιανοί πού προσεύχονται τῆ νύχτα καί κάνουν ἀγρυπνία;». Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ παπα-Χρῆστος: «Ἐπάρχουν». Τόν φέρνει νύχτα στό ναό, ἀνοίγει τήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας καί φωνάζει: «Κυρα-Τατιανή!» καί ἀκούει φωνή: «Παπα-Χρῆστο ἐσύ εἶσαι;». Τότε λέγει ὁ ἀξιωματικός: «Δόξα σοι, ὁ Θεός. Ἄς ὑπάρχη καί ἕνας Χριστιανός νά νυχτερεύῃ (ἀγρυπνῆ)!».

Στήν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦταν ἕνας Ἐσταυρωμένος μπροστά στόν ὁποῖο συνηθῶς προσευχόταν ἡ κυρα-Τατιανή. Κάποτε πῆγε ἡ νεωκόρος νά καθάρισῃ τήν Ἐκκλησία καί βλέπει τήν κυρα-Τατιανή νά προσεύχεται. Ἀφοῦ τελείωσε καί πῆγε νά τήν καληνυχτίσῃ, δέν ἦταν ἐκεῖ ἡ κυρα-Τατιανή, ἔξαφανίσθηκε. Ὑστερα ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνο τό διάστημα ἦταν στήν Ἀθήνα καί ὅταν ἀργότερα τήν ρώτησε σχετικά, ἀπήντησε ὅτι πράγματι ἔλειπε στήν Ἀθήνα ἀλλά ὅτι μέ τό νοῦ της ἦταν ἐκεῖ μπροστά στόν Ἐσταυρωμένο.

Κάποτε καθάριζε ἡ κυρα-Τατιανή τήν Ἐκκλησία καί ἔκλαιγε. Εἶπε στή νεωκόρο: «Ἀναστασία, μέ χτύπησε ὁ σατανᾶς μέ τά δύο του χέρια στήν πλάτη». Ἐκεῖνη δέν τό πίστεψε καί γελοῦσε. «Μή γελᾶς», τῆς εἶπε, «φώναξε τόν πάτερ». Ἦρθε ὁ ἱερέας καί τῆς σταύρωσε τήν πλάτη μέ τήν ἁγία λόγχη. Ἐπειδή ἡ κυρα-Τατιανή προσευχόταν πολύ ὁ

σατανᾶς θύμωσε καί τήν χτύπησε.

Δυό ἀνιψιές τῆς Τατιανῆς, ἡ Χ. καί ἡ Δ., ἔμειναν ἕνα βράδυ στό σπίτι της. Αὐτή περιποιήθηκε τίς ἀνιψιές της, τίς ἔβαλε νά φᾶνε, τίς ἔστρωσε νά κοιμηθοῦν καί ἡ ἴδια ἄρχισε μετά τίς προσευχές της. Τότε λέγει περιπαικτικά ἡ Χ. στήν Δ.: «Κοίταξε πῶς προσεύχεται» καί γελοῦσε. Ἡ Δ. τῆς ἔλεγε: «Σταμάτα, γιατί μάς ἀκούει». Αὐτό κράτησε λίγη ὥρα, ἐνῶ ἡ θεία Τατιανή ἦταν προσηλωμένη στήν προσευχή. Μόλις κοιμήθηκαν οἱ δυό ἀνιψιές της κάποια στιγμή αὐτή πού κοροΐδευε τήν θεία της, ξύπνησε ταραγμένη, ἔβγαλε μία φωνή καί πετάχθηκε ὄρθια ἔτρεμε ὀλόκληρη καί τό μάγουλο της ἦταν κόκκινο. Διηγήθηκε ὅτι ἦρθε κάποιος, τῆς ἔδωσε ἕνα δυνατό χαστούκι καί σάν νά τῆς ἔφυγε τό μυαλό. Ἡ θεία κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ καί προσπαθοῦσε νά τήν παρηγορήσει.

Ἐνα βράδυ ἦρθαν στό σπίτι της νά φιλοξενηθοῦν κάποιοι συγγενεῖς της, ἀλλά ἡ Τατιανή ἔλειπε στήν Ἐκκλησία γιά τό Ἀπόδειπνο. Μετά ἔκανε καί τήν ἀτομική της προσευχή πού διαρκοῦσε ὥρες. Ὁ γυιός της πῆγε νά τήν εἰδοποιήσει. Μισανοίγοντας τήν πόρτα τοῦ ναοῦ φωνάζει χαμηλόφωνα: «Μάννα» ἀλλά δέν παίρνει ἀπάντηση. Ξαναφωνάζει: «Μάννα ἔχουμε ξένους» καί ἡ ἀπάντηση ποντιακά σύντομη, αὐστηρή καί κοφτή: «Μή μοῦ χαλᾶς τήν εὐχή μου. Πήγαινε, πήγαινε». Ἐκείνη ἔπειτα ἀπό ὥρα καί πλέον πῆγε στό σπίτι.

Καί ὅμως, ἐνῶ τόσες ὥρες καθημερινά ἦταν στήν Ἐκκλησία, δέν ἄφηνε ἀνοικοκύρευτο τό σπίτι της. Τό εἶχε πάντα καθαρό καί περιποιημένο. Τά φαγητά της ἦταν νόστιμα καί στήν ὥρα τους. Ἦξερε καλά τήν ποντιακή μαγειρική. Τίς Κυριακές τῆς Μ. Σαρακοστῆς γιά νά ἀποζημιώσει καί νά παρηγορήσει τά παιδιά της ἀπό τή νηστεία, τούς μαγεῖρενε πολύ νόστιμες σουπιές.

Τατιανή Σαββίδου

Ἐπί πλέον φρόντιζε ἐπιμελῶς καί γιά τήν καθαριότητα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῶν παρεκκλησιῶν τῆς Ἑνορίας ἀλλά καί ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῆς Βέροιας. Καί ἡ ἴδια κοπίαζε γιά τήν εὐπρέπεια τῶν οἴκων τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί διέθετε γι' αὐτό τήν σύνταξη πού ἔπαιρνε ἀπό τόν ΟΓΑ. Κάθε ἐβδομάδα ἐτοίμαζε πρόσφορα γιά τόν ἅγιο Γεώργιο καί γιά ἄλλες Ἐκκλησίες.

Ἡ χαρά τῆς Τατιανῆς ἦταν νά παραμένῃ πολλές ὥρες στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου προσευχομένη καί φιλοκαλοῦσα τό ναό. Κάποτε πού γίνονταν ἐργασίες καλλωπισμοῦ τοῦ ναοῦ καί αὐτή καθάριζε, περνώντας δίπλα ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα διέκρινε σκόνη. Μέσα της ὅμως εἶχε δισταγμό, ἄν πρέπη νά πάρῃ τήν σκόνη. Καί ἐνῶ μέ δέος καί εὐλάβεια ἄπλωσε τό χέρι της γιά νά ἀκουμπήσῃ τήν Ἁγία Τράπεζα, ἐκεῖνη τήν στιγμή ἔνιωσε, ὅπως διηγεῖτο, ἕνα χέρι ἀόρατο νά πιάνῃ τά χέρια της καί νά τά ἀπομακρύνῃ. Ἐκτοτε δέν τόλμησε νά ξαναπλησιάσῃ τήν Ἁγία Τράπεζα.

Σάν νά ἦταν μεγαλόσχημη μοναχή ἡ πολύτεκνη Τατιανή διάβαζε κάθε μέρα καί γνώριζε ἀπό στήθους εὐχές, ὕμνους, κανόνες, τούς χαιρετισμούς, τήν ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, ψαλμούς, παρακλήσεις, τήν Ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν θεολογικό ὑπομνηματισμό της καί ἄλλα κεφάλαια ἀπό τήν Ἁγία Γραφή.

Κάποτε ἡ Τατιανή καθάριζε μέχρι ἀργά τό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἦταν πολύ κουρασμένη, τόσο πού ἀδυνατοῦσε νά ἐπιστρέψῃ στό σπίτι της. Ὅπως ἦταν ἐξαντλημένη παρεκάλεσε τήν Παναγία στίς 4 τῆ νύχτα νά τήν ξυπνήσῃ γιά νά πάῃ στό σπίτι της καί νά ξανάρθῃ γιά τή θεία Λειτουργία καί ἀποκοιμήθηκε μπροστά στήν εἰκόνα της. Πράγματι ἐμφανίστηκε ἕνας νέος μέσα στό μισο-σκόταδο καί τῆς εἶπε: «Τατιανή ξύπνα, ἡ ὥρα εἶναι τέσσερις».

Κάποιος ιερέας πού λειτουργούσε στό ναό είχε ένα πολυχρόνιο σοβαρότατο πρόβλημα. Πίστευε ότι δέν θά ξεπεραστή ποτέ. Ένα πρωινό πού πήγε νά λειτουργήσει καί βρήκε τήν Τατιανή στό ναό τῆς ἐκμυστηρεύτηκε τό πρόβλημά του. Τότε αὐτή μέ θαυμαστή ἀποφασιστικότητα τοῦ εἶπε: «Πάτερ, μπές ἐσύ στό Ἱερό νά λειτουργήσης, ἐγώ θά καθήσω στό ναό καί ὁ ἅγιος Γεώργιος θά στέκεται ἔξω στήν πόρτα καί ὅλα θά λυθοῦν». Ὀντως μόλις τελείωσε, τό μεγάλο πρόβλημά του εἶχε λυθῆ καί ὁ ἴδιος ἦταν πολύ χαρούμενος. Ἐκτοτε ὅταν ἔχη δυσκολίες στήν ζωή του βγάζει μερίδα στήν προσκομιδή γιά τήν Τατιανή καί τήν παρακαλᾷ νά βοηθήση μέ τίς προσευχές της πρός τόν Κύριο.

Ὁ π. Γεώργιος Ζέρης πού ἐπί εἴκοσι χρόνια ἦταν ἐφημέριος στό ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου καί γνώρισε καλά τήν Τατιανή, μαρτυρεῖ: «Ἡ θεία Τατιανή ἦταν ὄχι ἀπλῶς τακτική στίς ἀκολουθίες, ἀλλά ὅταν πήγαινα ἐγώ γιά τήν ἀκολουθία τό πρωί τήν εὔρισκα ἐκεῖ. Εἶχε κλειδιά τοῦ ναοῦ καί πήγαινε αὐτή πρῖν ἀπό μένα, ἄνοιγε καί διάβαζε. Τί διάβαζε δέν ξέρω. Ἐκανε τήν προσευχή μόνη της. Ἐγώ ἔβαζα “Εὐλογητός” καί ὅταν τελείωνε ἡ Λειτουργία ἔπαιρνε τό ἀντίδωρό της καί ὕστερα, ἐνῶ ἐμεῖς φεύγαμε, αὐτή συνέχιζε. Πολλές φορές βοηθοῦσε τούς νέους ἱερεῖς στό τυπικό. Τά ἤξερε ὅλα ἀπ’ ἔξω. Ἄν ἔκαναν λάθος τούς διώρθωνε, δέν παρέλειπε τίποτε. Στίς νηστεῖες της ἦταν αὐστηρή. Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευή δέν ἔτρωγε οὔτε λάδι».

Γύριζε κατάκοπη στό σπίτι καί ἔκανε προσευχές καί διάβαζε. Ἡ συνηθισμένη εἰκόνα ἦταν νά εἶναι καθιστή στό πάτωμα νά φορᾷ τά γυαλιά της, νά κρατᾷ ἀνοιχτό τό Εὐαγγέλιο καί νά κοιμᾶται μέ ἀκουμπισμένο τό πρόσωπό της στό Εὐαγγέλιο. Ὅταν ἀρρώσταιναν τά παιδιά της καί τά ἐγγόνια της πήγαινε καί πάνω στό προσκέφαλό τους διάβαζε τό Εὐαγγέλιο. Τό κατά Ἰωάννην τό εἶχε μάθει σχεδόν ὅλο ἀπό στήθους.

Κυρίως μελετοῦσε πάρα πολύ, ἀποστήθιζε καί ἐμβάθυνε στήν Ἁγία Γραφή. Μολονότι ἦταν ὀλιγογράμματη, μέ τήν ἀτομική της μελέτη καταρτίστηκε θεολογικά καί μπορούσε νά διαλέγεται μέ ἐγγραμμάτους καί θεολόγους. Ἡ Καινή Διαθήκη της ἀπό τήν πολλή μελέτη εἶχε φθαρή καί παλαιώσει.

Εἶχε καθαρό νοῦ, δυνατή μνήμη καί ἰσχυρή ἀντοχή ὥστε νά μελετᾷ πολλές ὥρες χωρίς νά κουράζεται. Ἀποστήθιζε εὐκόλα αὐτά πού διάβαζε. Εἶχε τό σπάνιο χάρισμα νά ἐνθυμῆται βιβλία πού διάβασε ἢ κηρύγματα πού ἄκουσε μετά ἀπό πενήντα χρόνια. Θυμόταν πολύ καλά τά ρωσικά, διάβαζε καί τό Εὐαγγέλιο στά ρωσικά. Ἐλεγε: «Μία βδομάδα παραμονή στήν Μόσχα θά ἔφθανε νά τά θυμηθῶ ὅλα».

Διακρινόταν γιά τό θάρρος καί τήν παρρησία της στό νά ὁμολογή τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδή στήν περιοχή πού ζοῦσε ἦταν πολλοί ἄθεοι καί ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Τατιανή τούς συζητοῦσε καί τούς ἔλεγε νά μετανοήσουν. Τά ἀποτελέσματα βέβαια ἦταν

έντυπωσιακά. Μ' αυτό τον τρόπο ώδηγησε πολλούς στο μυστήριο της έξομολογήσεως. Πάντως όλοι την παραδέχονταν ως αληθινή μαθήτρια του Χριστού.

Από νωρίς μέχρι σχεδόν την κοίμησή της κατηύθυνε δυό πολυπληθείς κύκλους γυναικών. Την αγαπούσαν όλα τά μέλη των κύκλων, σ' αυτήν κατέφευγαν σε κάθε δυσκολία τους για παρηγοριά, συμβουλή και βοήθεια.

Έκανε κρυφά πολλές έλεημοσύνες και βοηθούσε όσους είχαν ανάγκη. Μία γνωστή της χήρα πού έμενε σ' ένα δωματιάκι είχε τό παιδί της άρρωστο. Ο γιατρός πού τό εξέτασε είπε ότι πάσχει από αναιμία και συνέστησε καθαρό άέρα, άνάπαυση και πρό παντός καλό φαγητό. Τό έμαθε ή Τατιανή και, μή μπορώντας νά προσφέρει τίποτε άλλο, πήρε τό ντορβά της και χειμώνα καιρό γύριζε στά χωράφια νά μαζέψη λίγα ραδίκια πού φύτρωναν στά προσήλια μέρη, για νά τά πάη στην χήρα μητέρα του άρρωστου παιδιού νά τά μαγειρέψη, γιατί είχε άκούσει ότι είναι δυναμωτικά.

Μολονότι άπλή και άγράμματη είχε όμως μία σπάνια τέχνη νά πλησιάζη τους νέους ανθρώπους. Κατώρθωνε νά την άκοΰν οι νέοι και τά μικρά παιδιά. Είχε λογισμένη άυστηρότητα μαζί με άγάπη άνυπόκριτη και διάκριση. Όταν χρειαζόταν συμβούλευε και παιδαγωγούσε κατά Θεόν επί ώρες.

Ός μητέρα και ως πεθερά ήταν πολύ καλή. Με τίς νύφες της δέν είχε προβλήματα, ήταν αγαπημένες. Τίς βοηθούσε στίς δουλειές και τίς συμβούλευε: «Κάντε παιδιά νά μή σ'ας πιάνουν άρρώστιες». Απέκτησε συνολικά είκοσιδυό έγγόνια.

Πήγαινε σε προσκυνήματα της περιοχής μαζί με άλλες γυναίκες με τά πόδια. Όταν κατέβαινε στην Αθήνα νά δη τά παιδιά της προσανατολιζόταν με βάση τους ιερούς ναούς και από όποια Έκκλησία περνούσε έμπαινε και προσευχόταν. Είχε σε μεγάλη εύλάβεια και τον άγιο Γεώργιο Ίωαννίνων και πήγαινε κατά καιρούς στο ναό του για προσκύνημα.

Τακτικά έπισκεπτόταν τά μοναστήρια της περιοχής. Σε μία έπίσκεψή της στην Παναγία Δοβρά έκινδύνευσε από άγριο λυκόσκυλο. Έκανε τό σημεΐο του σταυρού και μία σύντομη προσευχή. Ο σκύλος από μόνος του έπεσε στίς πέτρες πληγώθηκε και έξαφανίστηκε.

Η Τατιανή πάντοτε ζούσε την παρουσία του Θεού στη ζωή της, άνέπνεε Χριστόν, ό όποιος της φανέρωνε πολλά θαυμαστά.

Κάποτε ό γυιός της πού έργαζόταν στο χωριό Άγκαθιά, τό έτος 1972 της πρότεινε νά την πάρη μαζί του για νά προσκυνήση στο Μοναστήρι του άγίου Αθανασίου. Πέταξε από την χαρά της. Πήγαν και συμφώνησαν με τον φύλακα νά την κλειδώσουν μέσα στο ναό μέχρι τίς 2 μ.μ. Τότε τελείωσε την έργασία του ό γυιός της και πήγε νά παρα-

λάβη τήν μητέρα του. Τήν βρήκε κοντά στό Ίερό νά προσεύχεται συνεπαρμένη. Τήν διέκοψε λέγοντάς της ότι φεύγουν καί αὐτή τόν ρώτησε:

–Μέσα ἐδῶ ἐκτός ἀπό μένα ὑπάρχει κανείς ἄλλος;

–Ὅχι, μητέρα.

–Ἐ, λοιπόν ἐνῶ προσευχόμεουν ἐδῶ, ἔρχεται ἕνας ἱερέας πού θυμιάτιζε τό ναό καί ἦρθε νά θυμιατίσει καί μένα. Τόν ἴδιο τόν ἱερέα σάν νά μήν τόν ἔβλεπα ὀλόσωμο, ἀλλά ἔβλεπα τό θυμιατό νά κουνιέται μέ τά κουδουνάκια καί αἰσθανόμεουν τήν εὐωδία τοῦ θυμιάματος.

Λίγες μέρες πρίν νά κοιμηθῆ κατάλαβε ὅτι πλησιάζει τό τέλος της καί εἶπε στήν μεγάλη της ἐγγονή: «Ἡ ὑπογραφή (γιά τήν ἀναχώρησή μου) μπῆκε. Τό αἰσθάνθηκα καθαρά». Κάλεσε τότε καί τόν εὐλαβέστατο ἱεροψάλτη τοῦ ἁγίου Γεωργίου κ. Κουτσιμανῆν Ἰωάννην καί τοῦ εἶπε: «Ἐγώ Χριστοῦγεννα θά κάνω στόν οὐρανό, ὄχι ἐδῶ. Δέν θά τά προλάβω». Τόν παρακάλεσε καί τῆς ἔψαλλε ὅλη τήν ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστογεννῶν, ἡ ὁποία διήρκησε περίπου διόμιση ὥρες, δημιουργήθηκε μιὰ πνευματική ἀτμόσφαιρα καί χάρηκε ἡ Τατιανή.

Εἶχε φέρεи ἀπό τήν Ρωσσία δυό-τρεις εἰκόνες. Ἡ μία ἀπ' αὐτές ἦταν μόνο τό ξύλο. Ὅχι μόνο δέν φαινόταν ὁ εἰκονιζόμενος Ἅγιος ἀλλά εἶχαν φύγει τελείως καί τά χρώματα. Λίγες ὥρες πρίν φύγει γιά τό οὐράνιο ταξίδι της, ἡ Τατιανή ἀξιώθηκε νά δῆ τήν εἰκόνα αὐτή στήν ἀρχική της κατάσταση μέ τήν παράσταση τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπως τήν ἔκανε ὁ Ἁγιογράφος.

Τά τέλη τῆς Τατιανῆς ἦταν εἰρηνικά. Παρέδωσε τό πνεῦμα της στόν Κύριο προσευχόμενη τήν 17^η Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1987 καί ἐκηδεύθη τήν ἐπομένη ἡμέρα μέ τήν συμμετοχή πλήθους ἀνθρώπων. Οἱ πάντες ἔδιναν τήν καλή μαρτυρία γιά τήν Τατιανή. Ἐνας φανατικός κομμουνιστής κατά τήν ὥρα τῆς κηδείας της συγκινημένος ἀπό τό τέλος της, εἶπε: «Μακάρι νά πηγαίνουμε καί ἐμεῖς ἔτσι». Ἄλλοι μετά τήν κηδεία ἔπαιρναν ἄνθη πού στόλιζαν τό τίμιο λείψανό της γιά νά τά ἔχουν ὡς φυλαχτό. Ἐπάνω στό μνήμα της ἔγραψαν καί τό ἀγαπημένο της ἀγιογραφικό χωρίο: «Ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Α' Ἰωάν. β', 17).

Πρός τό τέλος τοῦ βίου της εἶχε πεῖ σ' ἕνα ἀπό τά παιδιά της: «Ὅ,τι ζήτησα ἀπό τόν Θεό, μοῦ τῶχει δώσει». Καί ἀσφαλῶς δέν τῆς στερήσε τήν ἐπουράνια βασιλεία Του. Ἀπό κεῖ τώρα συνεχίζει νά προσεύχεται γιά ὅλο τόν κόσμο.

Αἰωνία ἡ μνήμη της. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)». Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)